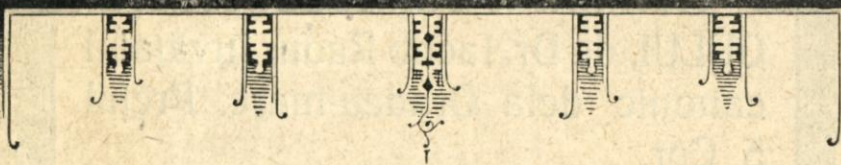

Acum vreme este noi din somn să ne sculăm...
Că noaptea a trecut, iar ziua s'a apropiat...

Învățăături creștinești pentru poporul românesc.

CUPRINSUL:

Duhul Domnului, de Părintele Augustin. — Fecioarei (poesie) de Ioan Belu. — Spiritul de jertfă, de Dr. Emil Precup. — Paserea morții (poesie) de Ștefan Câmpeanu. — Pilde și asemănări, de N. B. — Cântec de pocăință către Domnul nostru Isus Hristos, de Septimiu Popa. — Duminica tuturor sfinților (cu ilustrație). — Ajutorul meu dela Domnul, de Preotul George M. Pteancu — Sânzienele. — Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel, adică Sânpietru, de Preotul George M. Pteancu. — Călimdarul vechiu și călimdarul nou. — „Calea Vieții“.

Redactor responsabil: **Dr. Nicolae Brînzeu.**

≡ Toate drepturile rezervate. ≡

Înștiințare despre cărți.

Au ieșit și se pot avea prin redacția noastră, următoarele cărți noi:

EPISTOLĂ, de Iuliu Pop, 10 fileri și: CĂZANIA DLUI HRISTOS.

Amândouă foarte potrivite pentru popor.

*

Cine vrea să știe mai multe, despre Mănăstirea Prislopului, despre întreaga țara Hațegului și a Jiului să citească:

ISTORIA VICARIATULUI HAȚEGULUI, de Dr. Iacob Radu, învățatul canonic dela Oradea-mare. Prețul 5 Cor.

*

Cartea „POCĂIȚII,” de Dr. Nic. Brînzeu, s'a gătat, nu se află, numai la unele librării.

Tot telul de cărți bune comandați dela

Administrația
„CALEA VIETII”
VULKÁN (Hunyad m.)

CALEA VIETII

Invățături creștinești pentru poporul românesc.

lese în fiecare lună.
Editor:
Mănăstirea Prislopului.

Redacția și Administrația:
„CALEA VIETII“
Vulcan (Hunyad m.)

Prețul unui nr.: 30 fil.
Abonament pe an: 3 C.
România 4 lei.

Duhul Domnului.

La patruzeci de zile după ce a înviat Hristos din morți, apostolii se coborîu în jos de pe muntele Olivilor. Cu ochii în lacrimi, tăcuți, cu capul plecat mergeau cătră Ierusalim... Și cum nu vor fi măhniți! Chiar acum s'au despărțit de Isus Hristos, care s'a dus la cer. Ei au rămas singuri pe pământ, ca niște oi în mijlocul lupilor. Erau urăți de toată lumea și prigoniți de cei mai mari, Inima lor tremură... O singură nădejde aveau, o nădejde mare, aducătoare de bucurie: peste zece zile se va coborî la ei Duhul Domnului. Acesta îi va mângăia, îi va întări și învăța, și va fi cu ei totdeauna. Îl și așteptau cu mare dor.

Și iată, a zecea zi, în ziua de Rusale, Duhul sfânt a venit, fiind ei toți adunați într'o casă. L-au și văzut. Eră ca focul. Focul încălzește și luminează. Ei încă, primind în suflet Duhul Domnului, s'au încălzit, s'au luminat, s'au întărit și s'au mângăiat.

Și-acum, o, fraților! iată *noi* așteptăm Duhul Domnului. Că a văzut Domnul, că prea ne-am dat păcatului, și s'a înăsprit la față, și ne-a lăsat de capul nostru, ca să vedem, cât e de bine fără Dumnezeu. Și ne-am încăierat de-avalma, toate neamurile pământului. Și iată

doi ani sunt acum, de când se omoară om pe om, doi ani de lacrimi și de întunerec, și încă ziuă tot nu se mai face. Dar noi așteptăm, așteptăm cu tărie Duhul Domnului.

Și trebuie să vină! Căci doar Domnul Hristos nu numai apostolilor, ci și nouă ne-a făgăduit: „Eu voi ruga pe Tatăl meu și alt Mângăitor va da vouă... Duhul adevărului.“ (Ioan 14. 16.) Acela pe voi vă va învăța toate“ (Ioan 14. 26).

Va veni Duhul adevărului și ne va învăța toate. Ne va învăța, că avem un tată în ceriu, pe care până acum n'am vrut să-l cunoaștem. Ne va învăța, să nu ne rupem după bogăție, că toată averea trece ca și floarea fânului. Ne va învăța, să nu ne înbuibăm trupul cu mâncări și beutură. Ne va învăța, să nu ne tăvălim în spurcăciunea poftelor trupești: Ne va învăța, să nu se umfle inima noastră de mândrie. Ne va învăța, să știm răbda și să purtăm cu suflet alinat crucea vieții noastre. Ne va învăța, să plângem pentru păcatele noastre.

Când lacrimile noastre de pocăință vor stropi pământul, ca focul se va coborî Duhul Domnului și ne va umplea de mângăiere și căldură. Va mângăia inima mamelor pentru feciorii lor pierduți; inima soțiilor pentru bărbații lor morți; inima pruncilor pentru părinții lor, ce s'au dus ca să nu mai vină; le va îndreptă inima lor cătră raiu. Acolo sunt ei, iubiții lor, după darul lui Dumnezeu. Acolo se odihnesc, acolo se bucură, se desfătează. Să nu mai plângă ochii mamei, nici a soției, nici a pruncului, ci să caute cu dor mare cătră cer.

Duhul Domnului preface inimile. El va veni, și va pune în sufletul tuturor dragoste, și se va curmă sgomotul de arme și urletul de tun și va fi *pace*.

Apostolii au cerut Duhul Domnului nouă zile. Să-l cerem și noi cu rugăciune caldă și stăruitoare.

PĂRINTELE AUGUSTIN.

Fecioarei!

Când lumea 'ntreagă s'a aprins
 Și flacări ne 'mpresoară.
 Când neam cu neam să ia de hac
 Și din livezi morminte fac...
 Când curge sângele pârâu
 Aleargă toți sub scutul Tău
 O Maică și Fecioară!

E groaznic chinul ce-l purtăm
 Și mila ne omoară:
 Văzând orfani cu ochii blânși
 Cum au rămas pustii, flămâși...
 Murind în șanțuri tata lor
 Suspină: Dă-ne ajutor
 O Maică și Fecioară!

Povara grea ce-o purtăm
 Noi știm că ne doboară...
 Dar mamele cu șapte prunci
 Sub chipul Tău cad în genunchi!
 O! dă-le pace, pace, sfat
 La ușa Ta când vin și bat
 O Maică și Fecioară!

IOAN BELU.

Spiritul de jertfă.

Nu este suflet omenesc mai rău și mai păgubitor pentru binele și înaintarea neamului omenesc, decât acela, care gândește numai la sine însuș și numai la folosul său. Cândindu-se numai la binele său și nebătându-și capul cât de puțin cu binele deaproapelui său, cu binele obștesc, este mai întâi dușmanul său, iar în rândul al doilea dușmanul societății omenești. Este dușmanul său, fiindcă se lipsește de fericirea vecinică, călcând porunca d-zeească despre iubirea lui D-zeu și a deaproapelui său. Este dușmanul neamului omenec, fiindcă pune stavilă la orice înaintare și faptă bună. Fericirea oamenilor singuratici și binele nostru al tuturor este strâns legat de *spiritul de jertfă*, care ne stăpânește. Fără acest simț de jertfă, ori ce îmbunătățire a vieții pământești e cu nepuțință. Numai acela duce o viață cu folos pentru sine și pentru societatea omenească, care *e gata ori când a se lăpădă de un câștig sau o plăcere a sa pentru a folosi prin aceasta deaproapelui său*; aceasta se numește jertfă; cine face așa, acela se jertfește pentru binele altora.

D-zeu a cerut și cere jertfă dela credincioșii săi. Pentruce cere biserica posturi și alte jertfe dela credincioșii săi? Mai întâi ca să ne arătăm iubirea noastră față de D-zeu și biserica sa, apoi de bună seamă ca să ne deprindem a ne lipsi pentru un scop mai înalt, de ceace ne este plăcut, adecă să ne deprindem cu *virtutea jertfirei* pentru aproapele nostru.

Nici nu este creștin adevărat, acela care este evlavios și cu frica lui D-zeu, dar nu este în stare să facă nici cea mai neînsemnată îndemână deaproapelui său, ajutându-l într'o formă sau într'alta.

Însuș Domnul nostru Isus Hristos ne îndeamnă la jertfă și lipsire de plăceri, atunci când își îndeamnă învățăceii, să părăsască tot ce au și să-i urmeze. Și oare ce l-a îndemnat pe Domnul nostru Isus Hristos să ducă o viață plină de lipsuri și suferințe, dacă nu iubirea cea mare față de D-zeu și față de oameni. El în-

treaga sa vieață a trăit-o numai pentru binele omeniei, rămânând pentru toate veacurile cea mai frumoasă pildă de jertfire de sine pentru binele și fericirea altora. De aceea calea care duce la Hristos este calea iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui nostru.

Jertfa pentru binele altora nu numai este o datorie sfântă a noastră, dar este în firea omului. Prin nenumărate pilde din vieața de toate zilele se dovedește aceasta. Să ne gândim numai la lipsurile, grija și oboseala ce o îndură părinții pentru fericirea copiilor lor, la munca neobosită a miilor de învățați pentru înaintarea omeniei și pentru înflorirea științelor, a comerțului și industriei. Să ne uităm la doctori cari și-au jertfit vieața, căutând cauza la multe boale necunoscute până atunci, la Vlaicu și la alți iscoditori de aparate de sburat și de mașini de tot felul. La toți vom găsi cea mai frumoasă și mai înălțătoare lăpădăre de sine și jertfă pentru binele altora.

Dar chiar și dacă n'am simți datoria sfântă a jertfirii pentru binele deaproapelui nostru, ar trebui totuș să ne atragă strălucirea și măreția acestei virtuți scumpe. Pentru că cine este onorat și cinstit de toți oamenii, acela care n'a făcut nici un bine în vieața sa, ori acela carea fost totdeauna gata de ajutor pentru toți? Pentru ce este Domnul nostru Isus Hristos iubit de toți? Pentru ce găsim atâta plăcere cetind istoria vieții sale? Pentru ce înduioșează și inima cea mai împetrită această vieață? Pentru că ne place inima cea bună a Mântuitorului, care a știut să șteargă atâtea lacrimi și să mângăie atâtea dureri.

În orașul de lângă apă Buffalo din America se află un monument, care ne înfățișează pe un marinar de rând. Pe acest monument este tipărit: „Marinarului Ioan Mainrad, mucenicul datoriei.“ El a fost însărcinat să aducă o corabie cu povară și cu călători dela Detroit la Buffalo. Nu departe de portul Buffalo s'a născut un foc mare în partea dindărăpt a corabiei, așa că oamenii de pe corabie nu l-au putut stânge. Călătorii s'au retras în partea dinainte a corabiei scutită deocamdată de primejdia focului. Mainrad pe lângă toată văpăia focului din apropiere, a

stat credincios la cârmă până în port. Sosind în port, călătorii au scăpat toți cu viață, Mainrad însă între chinuri grozave a căzut la pământ mort, fiind ars de jumătate. — Multe astfel de pilde de jertfire de sine se pot găsi. Dar jertfa ca virtute *din faptele mici* ale vieții de toate zilele se cunoaște mai mult.

Așa de pildă jertfe frumoase facem față de părinții nostri bolnavi, lipsindu-ne de petreceri! față de părinții nostri săraci lipsindu-ne de ajutorul lor, fără de care putem trăi; față de prietini nostri isprăvindu-le afaceri, cari ei nu le pot împlini.

Fraților creștini! Acum e timpul jertfelor! Se jertfesc cu miile pe câmpul de luptă, cei mai buni ai nostri. Vieța, sănătatea și-o dau pentru țară! Noi cei de acasă n'avem ce jertfi? Câte jertfe nu putem și noi, numai aduce să vrem. Și trebuie să *vrem*. Să ajutăm cu lucru pe aceia cărora le lipsesc brațele muncitoare, să facem bine orfanilor, femeilor neputincioase, bolnavilor, cari n'au pe nime să-i grijească; câte glasuri rugătoare auzim, toate să le ascultăm. Să facem bine unii altora.

E vremea cea mai frumoasă a lui Dumnezeu, vara cu florile, prin grădini și pe livezi sboară mândri fluturi. Cel mai mândru fluture, ce trebuie să sboare între noi, are să fie *dragostea creștinească*. Ca fluturile din floare 'n floare, așa să sboare aceasta dintr'un loc în altul, ici ajutorând o lipsă, colo alta, făcând bine, aducând *jertfă!*

Spiritul de jertfă să stăpânească sufletele noastre!

Dr. EMIL PRECUP.

„Că judecată fără de milă este celuia ce nu face milă; și se laudă mila asupra judecății.

Ce folos este, frații mei, de ar zice cineva, că are credință, iară fapte nu are? Au poate credința să-l mântuiască pe dânsul? Că de va fi fratele sau sora goli și lipsiți de hrana cea de toate zilele și le va zice lor cineva: mergeți cu pace, încălziți-vă și vă săturați și nu le-ar da lor cele de treabă trupului, ce folos ar fi?

Așa și credința, dacă n'are fapte, moartă este singură.“

Iacob 2, 13—17.

Paserea morții.

*Din bătrâni, demult se spune:
Este-o pasăre în lume,
Ce când vine ceasul morții
Ea ca un trimis al sorții,
Cu-al ei cântec prevestește
Moartea — ce cu pași grăbește.*

*E un basm acest, ca toate —
Omu-i om și mORTEA-i moarte;
Paserea doar aripi are,
Ca să sboare 'n depărtare —
Cum doar vezi solia morții
Într'o pasere de-a nopții?!*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Vorba doară de-ar fi dreaptă
Noapte-ar fi, zi niciodată —
Și-apoi câți pier azi și mâne
Milostiv ne fii, Stăpâne!
Pică oamenii ca frunza
Ca și fulgii și ca spuza.*

*De când lumea se măsoară
Zi de zi cu mii se-omoară
Și de-ar fi solia morții
Trista pasere a nopții
Răgușit-ar fi 'n cântare
Moart' ar fi de supărare...*

ȘTEFAN CÂMPEANU.

Pilde și asemenări.

„*Veniți.*“ Când cete mari (caravane) de călători trec peste întinsele pustiuri așternute cu nisip, trimit în toate părțile cercetași, ca să găsească izvoare cu apă răcoritoare. Cel ce a dat mai întâi de un astfel de izvor, strigă cu glas puternic soțului, care e mai aproape de dânsul: *veniți!* — acesta dă strigătul de chiemare mai departe și așa trece din gură în gură, până ce l-au auzit toți și apoi se adună, ca să-și stâmpere setea la acel izvor.

Așa trebuie să facem și noi, creștinii. Noi am auzit vestea cea bună, solia cea mântuitoare despre Domnul nostru Isus Hristos, carele a pironit păcatele noastre pe cruce. Noi am găsit izvorul cel cu apă vie, de aceea trebuie să chiemăm și pe frații noștri zicându-le „*veniți!*“

„*Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi*“ (Mat. 11, 28). Dela Domnul iese strigătul „*veniți.*“ El zice „*veniți la mine,*“ adică nu la vre-o făptură ori la vre-o învățătură omenească, ci la Domnul suntem chieamați. Chiemarea aceasta se îndreaptă către toți oamenii. Toți trebuie să se apropie de Domnul, căci toți sunt osteniți și însărcinați, iar sarcina cea mai grea a tuturor este păcatul. „*Și veniți să ne întrebăm,* zice Domnul, *de vor fi păcatele voastre ca mohorâciunea, ca zăpada le voi albi, iar de vor fi ca roșala, ca lâna le voi albi*“ (Isaia 1, 18).

Toți să luăm jugul Lui asupra noastră, toți să pășim pe urmele Lui, și să ascultăm de poruncile Lui. Atunci ne vom împărtăși de făgăduința ce ne-a dat-o, că „*Eu vă voi odihni pe voi... și veți afla odină sufletelor voastre*“ (Mat. 11, 28—29).

Domnul a zis: „*De însătoșază cineva, să vie la mine și să bea*“ (Ioan 7, 37), iar lui Zacheiu i-a spus: „*grăbește, de te pogoară, că astăzi în casa ta am să petrec*“ (Luca 19, 5).

Duhul Domnului strigă prin glasul prorocului: „*O voi toți cei însetați, veniți, la apă și câți nu aveți argint,*

veniți cumpărați și mâncați. Da veniți, cumpărați vin și lapte fără de argint și fără de preț“ (Isaia 55, 1).

Mântuitorul nostru zice: „eu sunt pâinea vieții! cela ce vine către mine nu va flămânzi și cela ce crede întru mine, nu va înseta nici odată;“ și „pe cel ce vine către mine nu-l voi scoate afară“ (Ioan, 6, 35—37).

Domnul cel înălțat, din mărirea cerului, zice: „și duhul și mireasa zice: vino. Și celce aude, să zică: vino. Și cel însetat să vie. Și celce voieste, ia apa vieții în dar“ (Apocalip 22, 17).

Când Filip a găsit pe Domnul, a zis: „vino și vezi“ (Ioan 1, 46). Femeia Samaritană a chemat pe cei din satul ei: „veniți de vedeți om, care mi-a spus mie toate, câte am făcut! nu cumva acesta este Hristos?“ (Ioan 4, 29).

Veniți! Pe voi, oamenilor vă rog și glasul meu se îndreaptă către fii oamenilor“ (Pilde 8, 4).

Vino, tu păcătosule! „Acesta pe păcătoși primește“ (Luca 15, 2).

Vino, tu cel pierdut! Că a venit fiul omului să caute și să mântuiască pe cel pierdut“ (Luca 19, 10.)

Vino tu care ai lipsă de multe! „Fie ție precum voiești“ (Mat. 15, 28).

Vino tu cel întristat! Celce a luat asupra sa durerile noastre, îți zice: „nu plânge.“

Veniți, că totul e gătit!“ Veniți fără zăbavă! Veniți la Hristos Mântuitorul! Veniți!

*

Țineți ziua Duminicii! Au fost odată șapte surori, cari trăiau împreună în casa, ce le rămasese moștenire dela părinți. Șase dintre ele mergeau la lucru, iar a șaptea grijea de-ale casei. Când cele șase surori se întorceau obosite dela lucru, găseau casa curățită, luminată și toate în cea mai bună rânduială. Ele se bucurau și laudau pe sora lor cea de a șaptea. Așa a trecut o bucată de vreme, până ce una dintre surori, vrând să se arete mai înțeleaptă decât celelalte, începù să batjocorească pe sora cealaltă, zicând, că-i o leneșe și o pierde vară, fiindcă nu merge și ea în rând cu celelalte la lucru. Vorba rea,

spusă și azi și mâne, a intrat dela o vreme și în urechile celorlalte surori, încât într'o zi au silit pe sora, care rămânea acasă, să meargă și ea la lucru. Când s'au întors sara acasă, au găsit casa nemăturată, neluminată, masa neașternută nimic gata de mâncare, și nici o ființă, care să le întâmpine cu față veselă și cu vorbe bune. Numai acum văzură ele, ce nebunie au făcut și se simțiră și mai nenorocite și părăsite, ca mai înainte. De atunci încolo au lăsat pe sora lor cea de-a șaptea iarăș acasă, și așa s'au întors de nou bucuria în casa lor.

Așa este și Dumineca între celelalte surori ale ei; ea este ziua, care dă lumină, căldură și binecuvântare celorlalte zile de peste săptămână. Numai acel om și numai acel popor, care cinstește ziua Domnului, cum se cuvine, cercetând sfânta slujbă din biserică, petrecând în rugăciuni și în gânduri cucernice, numai acela are bucurie de vieață și spor la lucru în celelalte zile de peste săptămână.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ucide răul, pânăce-i mic. La un părinte bisericesc, cunoscut ca om foarte evlavios și înțelept, au venit doi tineri și i-au pus următoarea întrebare: părinte te rugăm să ne înveți, ce să facem, ca să ucidem poftetele cele rele dinlăuntrul nostru, și să ne scăpăm de obiceiurile cele păcătoase?..

Bătrânul zise unuia dintre tineri: „Scoate din pământ acest stejărel!“ Tinerul l-a putut smulge ușor cu o mână, căci stejărelul era mic.

— Smulge din pământ și pe celalalt — zise bătrânul. Și pe acesta l-a putut smulge tinerul, dar numai cu oare care încordare, căci stejărelul era mai înalt și mai puternic, decât cel dintâi.

— Smulge acum și pe cestalalt — zise a treia oară bătrânul, arătând cu mâna spre un stejărel de înălțimea unui om și care avea rădăcini destul de puternice în pământ. Tinerul și-a încordat toate puterile, ba a chie-mat într'ajutor și pe fratele său, dar n'au fost în stare să smulgă din pământ stejărelul.

— Vedeți, dragilor mei — le vorbi bătrânul — patimile și deprinderile rele se asemănă cu acești pomișori. Până ce sunt încă mici și puțin înrădăcinate, omul cu voința tare le poate smulge din inimă, dar dacă au avut vreme să se înrădăcineze și să crească mari, e greu de tot să te scapi de ele. Luptați-vă deci de cu bună vreme împotriva patimilor și a deprinderilor rele și nu lăsați să prindă rădăcini în inimile voastre. Ucide-ți răul până ce-i mic.“

(Din „Revista Teologică“).

N. B.

Cântec de pocăință

cătra Domnul nostru Isus Hristos.

O, Isuse dulce,
Pentru noi pe cruce
Tu te-ai răstignit,
Iar eu rătăcitul
Și nefericitul,
Am păcăluit.

Dar acuma iață
Inima mea toată
Ție și-o jertfesc,
A mele păcate,
Vreau acuma toate
Să le părășesc.

Pe-a plângerii vale
Dela a ta cale
Mult m'am depărtat,
A tale cuvinte
Isuse preasfinte
Nu le-am ascultat.

Rogu-mă fierbinte
Fiule preasfinte
A lui Dumnezeu,
Dă-mi iar alinare,
Dă iar ușurare
Sufletului meu.

Căci eu cu credință
Și cu pocăință
Vin la tine-acum,
Primește-mă iarăși,
Fii mie tovarăș,
Pe al vieții drum!

SEPTIMIU POPA.

Dumineca tuturor sfinților.

Dumineca întâie după Rusalii se numește Dumineca tuturor sfinților. În această zi se face pomenirea tuturor sfinților lui Dumnezeu, cari s'au învrednicit de mărirea cerească, cari după bună luptă pământească au ajuns la fericirea dumnezească.

Prin aceasta se încheie un șir lung de sărbători, prin cari am pomenit toate acelea fapte mărețe, prin cari a săvârșit Dumnezeu mântuirea noastră. Am prăznuit nașterea Mântuitorului la Crăciun, botezul lui la Bobotează, ajunul lui de 40 zile în postul mare, învățătura, minunile lui, intrarea în Ierusalim la Florii, patimile, moartea, înmormântarea Lui în săptămâna mare, am văzut mărită învierea Lui la sfintele Paști, am prăznuit înălțarea Lui la cer 40 zile după Paști, la Ispas, iar după aceea la 10 zile pogorârea Duhului sfânt, *la Rusalii*.

Duhul sfânt s'a pogorât peste apostoli, ca să-i întărească și să-i lumineze. Duhul sfânt vine și asupra noastră prin sfintele taine și prin rugăciune. Prin pogorârea Duhului sfânt se împlinește mântuirea noastră, a neamului omenesc întreg și a fiecărui om singuratic.

„Roada Duhului, zice sfântul apostol Pavel, este dragostea, bucuria, pacea îndelunga răbdare, bunătatea, binefacerea, credința, blândețele, înfrânarea poftelor... Cari sunt ai lui Hristos, și-au răstignit trupul cu patimile și cu poftele. De trăim prin Duh, prin Duh să și umblăm. Să nu fim măreți îndeșert, unul pe altul întărâtând, unul altuia pismuind Fraților, de va și cădeă vre-un om în vre-o greșală, voi cei duhovnicești îndreptați pe unul ca acela, cu duhul blândețelor, păzindu-te pe tine, ca să nu cazi și tu în ispită. Purtați sarcina unul altuia și așa veți plini legea lui Hritos!“

Așa zice sfântul Pavel în cartea către Galateni (cap. 5. viers 22—26).

Cei-ce astfel au primit Duhul sfânt și făcând roa-

dele lui, au plinit legea lui Hristos, aceia sunt drepti, și sfinți, cari azi în împărăția cerurilor se veselesc. „Dreptul ca finicul va înflori“.

„*Fericit, pe care l-ai ales și l-ai primit, locui-va în curțile tale,*“ zice Psalmistul.

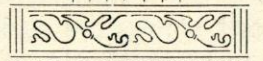
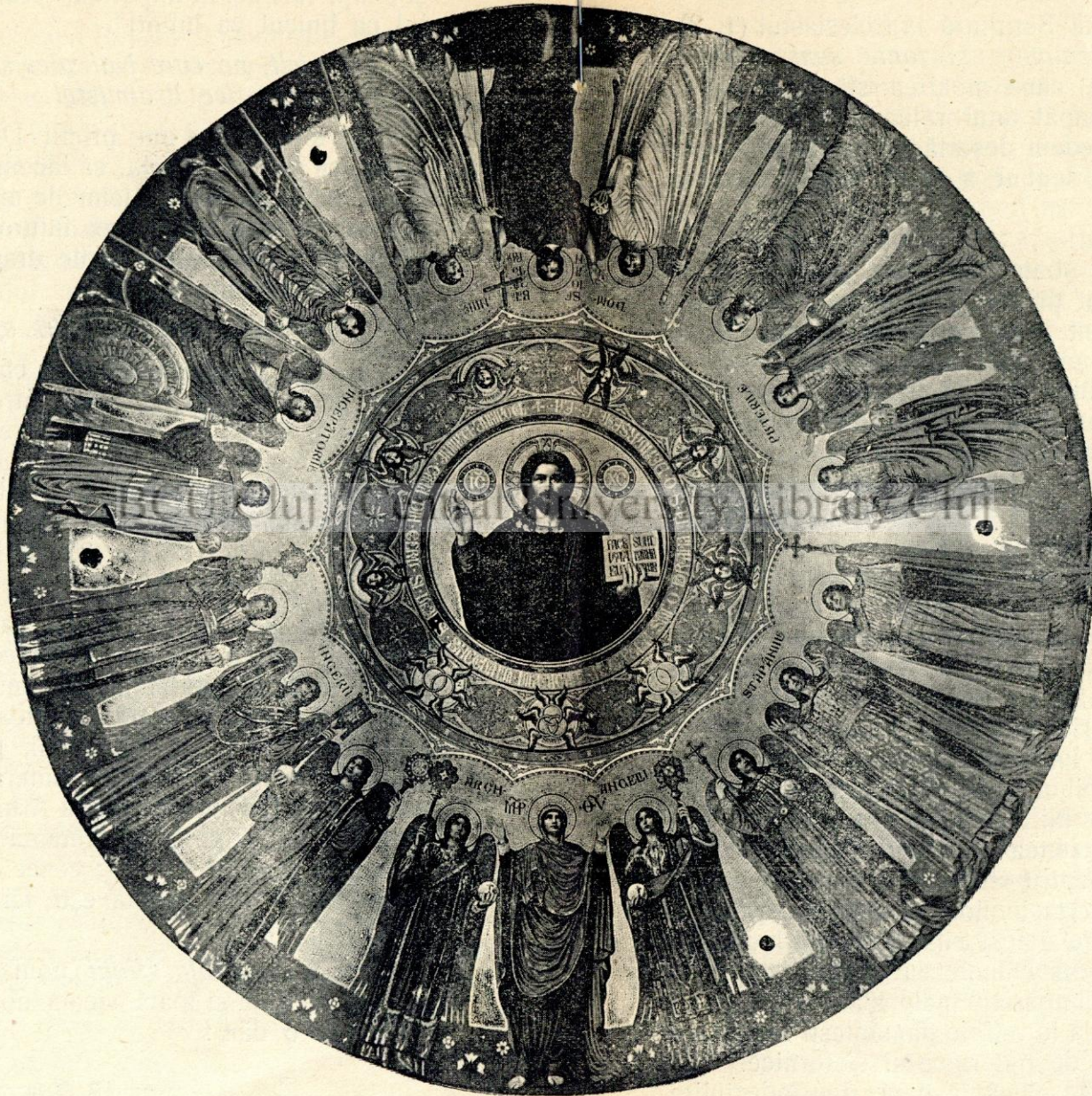
Și noi, ceice am primit Duhul încă dela sfântul botez, să ne dăm silința, să facem roadele duhului, fapte bune, ca să ne învrednicim de mărirea cerească. Pentru aceea prăznuind pomenirea tuturor sfinților, cari au înflorit înaintea Domnului, florile dragostii lui Dumnezeu să răsară din inimile noastre.

„*Minunat e Domnul între sfinții săi.*“

Pe fața cealaltă vedeți un chip, care arată pe Hristos între puterile cerești. Căci între sfinții lui Dumnezeu cel dintâi loc îl țin puterile cerești, cari au fost făcute dela început fără de trupuri și cari se împart în 9 clase: Îngerii, Arhangeli, Stăpâniile, Puterile, Căpeteniile, Domniile, Scaunele, Heruvimii și Serafimii. Așa ne învață sfânta Scriptură (Facere 3, 24. Isaia 6, 2. Rom. 8, 38. Tes. 4, 15. Colvs. 1, 16).

După aceștia vin sfinții, cari au trăit pe pământ: apostolii, adevărații ucenici, învățăceii Domnului din Evanghelie, profeții, cari înainte de venire l-au vestit pe Hristos, mucenicii, cari au suferit moartea pentru Hristos, și ceilalți sfinți. Iar peste toți sfinții, peste toate făpturile lui Dumnezeu chiar și înaintea puterilor cerești fără de trup, este maica Domnului, căreia Arhangelul Gavriil i-s'a închinat și i-a zis: binecuvântată ești tu între femei și pe cari o laudăm zicând; ceace ești mai cinstită, decât Heruvimii și mai mărită ești fără de asemănare, decât Serafimii...

Pe ea *cu toți sfinții* pomenindu-o pe noi înșine și unu pe altul și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!

Ajutorul meu dela Dumnezeu.

Adevărat zice sfânta Scriptură la Eclesiastul (1, 3): „Deșertăciunea deșertăciunilor, și toate sunt deșertăciune“. Nu numai acum, când moartea stă la pândă în toate părțile, să pună capăt tuturor lucrurilor și legăturilor acestei vieți, — vedem deșertăciunea bunurilor pământesti, ci și în zilele senime a păcii, în tot ceasul, în fiecare clipă!

Bunurile pământului!

Lumea întreagă se sbate din toate puterile să le câștige acestea: ele sunt țințele vieții multor, prea multor creștini, — cari țințe (scopuri) fac să fie legați oamenii de pământ, să uite cele sufletești, să alerge zi și noaptea pentru a ajunge la bani, pământ, desmierdări trupești, cinste mare, veste, slujbă și la altele de-acestea. Nu-i nici o pedecă să n'o învingă oamenii, nu-i lucru sfânt, să nu fie călcat în picioare, nu este drept a altora nenimicit de unii oameni cari cred, că fericirea, îndestulirea să câștigă prin bunurile acelea.

Ne dau ele bucurii, îndestuliri statornice? O nu; ne învață întâmplările lumii și a vieții, că nu! Limba omenească nu poate spune, cât sânge omenesc a curs, câte case și bunuri s'au pustiit, câte rîuri de lacrimi s'au vărsat pentru plămădirea împărățiilor mari și puternice din vechime, cari cuprindeau întinderi nemăsurate de țări și mări, ca împărăția Grecilor vechi, a Mezilor, a Partilor, a Babilonenilor, a Asirienilor, a lui Alexandru Machedon, a lui Napoleon, și a altora. Toate acestea pentru deșertăciunea oarbă de stăpânire, de domnire peste alții și pentru stoarcerea avuțiilor altora. Dar, deșertăciunea deșertăciunilor: aceste împărății și stăpâniri, a căror temelie a fost sila, sângele, lacrămile și puterea brațelor, iar nu Dumnezeu și dragostea legilor Lui Sfinte, aceste împărății toate s'au prăbușit, au pierit, s'au șters amintirea lor. Cele pământesti toate sunt deșerte, pară ele oricât de puternice și statornice.

Dar bunurile *noastre* pământesti ne dau îndestulire

statornică? „Ce folosește omului dacă câștigă lumea întreagă și-și va pierde sufletul său?“ (Marcu 8, 36) — zice Mântuitorul nostru. Chiar să aibă omul bunuri, averi: toți suntem în mâna lui Dumnezeu, și fără veste poate fi chemat fieștecare om din lumea asta, pe neașteptate trebuie să le lase toate, și nu poate duce cu sine nimica. Ai averi, bunuri, bani, — vine o nenorocire, o pacoste și toate le pierzi; vine foc, apă, cutremur, băătăie și atunci te poți aștepta, ca într-o zi rămâi sărac și la pungă, și la inimă și și la suflet. Celelalte bunuri: laudele, cinstea, mărirea oamenilor azi te înalță până la cer, te fac mai presus de toți: mâne hula, batjocura, râsul și defaima aceloraș oameni te va apăsă, te va face bun de nimic. Unii te ridică, te laudă, îți cântă mărirea; în aceeaș vreme alții te hulesc, rîd de tine. Așa-i mărirea acestei lumi: deșartă!

Toate, toate cele pământești se sfârșesc cu vieața aceasta. Mai treci cum treci până la ceasul morții; atunci toate s'au sfârșit. Toate? — Da, pentru nebunii cari își pun nădejdea, tăria și mângăierea în bunurile acestei lumi, — trec toate; tot așa și pentru aceia, cari așteaptă ajutor și mângăiere dela oamanii schimbăcioși, dela aceia cari îi măgulesc până le merge bine; — la cel dintâi năcaz și nenorocire îi lasă singuri — singurei cu năcazul lor. Dar pentru ceice așteaptă ajutor dela Dumnezeu celce a făcut cerul și pământul, pentru aceștia cele deșerte sunt deșerte, iar dela moarte se începe adevărata vieață.

Dar întru adevăr, deșertăciune sunt toate. Cine ar stă să înșire năcazurile, greutățile, durerile ce apasă pe fiecare om din lumea aceasta. Cine s'a născut pe pământ; partea lui durerea și amarul. Boalele nenumărate cari ne ajung, greutățile de tot felul ale vieții pământești, grijile traiului de pe o zi pe alta, nenorocirile cari le vedem, și le pătimim chiar, în fiecare zi, — toate ne strigă cu glas tare ca o trâmbiță: „Deșertăciune sunt toate“.

Așa-i vieața omenească. „Omul ca iarba, zilele lui

ca floarea câmpului“ (Psalm 102, 15). Cine va fi atât de nebun, să-și razime viața pe astfel de lucruri slabe, schimbăcioase și trecătoare? Cine se va răzima pe bunurile pământești, ca pe niște toiage de lut se razimă: lutul se sfarmă și omul cade adânc.

În mijlocul atâtor dureri, atâtor năcazuri, sufletele noastre dornice de îndeplinire și de mângâiere, un singur ajutor au, cum zice Psalmistul: *Ajutorul meu dela Dumnezeu, celce a făcut cerul și pământul*“ (Psalm 120, 2). Omul slab, neputincios, care nici pe sine însuș nu-i în stare să se ajute în vremea năcazurilor sale, — ori nu vrea, ori — mai adeseori — nu poate să se ajute, iar Dumnezeu atotputernicul cel atât de multe ori și greu vătămat și supărat prin păcatul nostru, — ne întinde El însuș mâna Sa puternică spre ajutorul nostru. Dumnezeu care spune, că nu vrea moartea păcătoșului, ci ca să se întoarcă dela calea sa (drumul său) și să fie viu (cum zice Ezechia), acest Dumnezeu îndurat ne chiamă cu dragoste părințească la sine: „*Veniți la Mine toți cei năcăjiți și împovărați, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre*“ (Mat. 11, 28—29). La Domnul trebuie să alergăm în năcazurile noastre, pentru că: „*Doamne, la cine vom merge, cuvintele vieții de veci le ai*“ (Ioan 6, 68). Dela Domnul ajutorul și întărirea noastră, numai dela El: „*Uitați-vă la neamurile cele dintru început și vedeți: cine a nădăjduit pe Domnul și s'a rușinat? sau cine a petrecut în frica Lui și a fost părăsit? sau cine l-a chemat pe El, și a fost trecut cu vederea?*“ (Sirach, 2, 10—11). Căutați în jurul vostru și vedeți: până ce neamurile, țările și singuraticii oameni au nădăjduit în Domnul și au chemat numele Lui, le-a mers și le merge bine, mâna Domnului cu ei, cum vede fiecare om în viața de toate zilele. Dacă însă s'au abătut dela căile poruncilor Lui: „*ridicat-am iarăș asupra lor mâinile mele în pustie, ca să-i împrăstiu între popoare și să-i risipesc prin țări: căci au disprețuit așezămintele mele și-au necinstit sărbătorile mele*“ (Ezech. 20, 23—24). Dumnezeu e îndurat și nu vrea moartea

păcătosului, așteaptă cu îndelung-răbdare întoarcerea lui și nu-l pierde îndată după mulțimea păcatelor, cum a așteptat întoarcerea celor de pe vremea lui Noe, apoi a Ninivetenilor și a altora nenumărați. Dacă se umple păharul răutăților, dacă rămân oamenii în păcatele lor și nu iau în samă dragostea lui Dumnezeu și îndurarea Lui; atunci, — o, atunci se va împlini amenințarea Domnului: *„Neamurile și împărații cari nu vor sluji Ție, vor peri și noroadele cu pustiire se vor pustii“* (Isaia 60, 12).

Deșertăciune sunt cele pământești și-i deșertăciune a așteptă numai dela ele ajutor și a se răzimi numai pe ele în viața pământească. Să ne întoarcem cu încredere fiiască către bunul Dumnezeu în năcazurile noastre, căci el ne chiamă, își întinde brațul său puternic, ne ajută căci ne-a făgăduit: *„Mă chiamă pe Mine în ziua năcazului tău, și te voi scoate și mă vei proslăvi“* (Ps. 49, 16). În dragostea Sa mare, fără margini, vrea să ne ajute, dacă cerem cu inimă curată și cu încredere ajutorul Lui, și poate să ne mântuiască, căci puternic și bun este să ne mântuiască pe noi. *„Perirea ta din tine, Israile; numai în Mine ajutorul Tău“*, — zice Domnul la prorocul Ozia (13, 9). Ceice nădăjduiesc în oameni numai și în bunuri pământești trecătoare, aceia ei vor fi vinovați pentru perirea lor. Dar noi să umblăm în toată vremea pe căile poruncilor lui Dumnezeu, să împlinim cu sfințenie datorințele noastre creștinești, să nu lăsăm nicicând bisericile goale și crâșmele pline. Să vie odată, să vie vremea fericită, prorocită de Amos: *„În vremea aceea va fi foamete mare pe pământ; nu foamete de pâine și sete de apă, ci foamete și sete de cuvântul Domnului“* (Amos 8, 11). Evlavia, credința să fie virtuțile tuturor creștinilor, pentru că numai în Domnul e ajutorul nostru. Atunci mângăiați, ajutați vom fi în năcazurile noastre, înima plină de mângăiere va sluji lui Dumnezeu sfântul, abătând dela noi și dela lume mânia dreaptă a lui Dumnezeu; pentru că după cum spune sf. apostol Pavel: *„Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer în-*

potriva oricărei necucernicii și nedreptăți a oamenilor, cari țin cu silnicie adevărul întru neadevăr” (Rom. 1, 18). Așa vom merge înainte fără împedecare pe drumul care duce la bucuria și fericirea fără de capăt.

Ajutorul nostru dela Dumnezeu: El să ne ajute pe toți!

Preotul GEORGE M. PTEANCU.

SÂNZIENELE.

În ziua de 24 Iunie avem sărbătoarea: *Nașterea sfântului înaintemergător și Botezător Ioan*. Aceasta zi o ținem întru pomenirea aceluia despre care însuș Domnul Hristos a zis, că nu este om ca Ioan Botezătorul; care a fost învrednicit, să meargă înainte și să vestească venirea lui Hristos pe pământ, pentru aceea se chiamă: Înaintemergător și proroc; el, care a și botezat pe Fiul lui Dumnezeu zicând: eu trebuie să mă botez dela tine și tu vii la mine, iar Isus i-a zis lui: lasă acum, că așa se cuvine nouă să plinim toată dreptatea! Prăsnuim nașterea lui, pentru că chiar și nașterea lui Ioan Botezătorul a fost o minune, fiindcă părinții lui erau bătrâni și nu avuse copii și prin minune le-a dat Domnul pe acesta, ca să fie Înaintemergătorul lui Isus.

Praznicul acesta este deci întemeiat în sfânta Evanghelie.

Poporul nostru îl și ține ca o sărbătoare de frunte, în toate părțile locuite de Români. Dar în toate locurile poporul românesc sărbătoarea Sânzienei cum i-se zice, nu o ține numai întrucât își are temeiul în sfânta Evanghelie, ci leagă de ea o samă de credințe și obiceiuri deșarte, cari nici decum nu se află în sfânta Scriptură ori în învățătura bisericească, ci sunt curate născociri omenești, cărora nu trebuie să le dăm nici un crezământ, ci să vorbim de ele mai mult în rîs și de petrecere.

Astfel e obiceiul, că la Sânziene se fac cununi de sulfină galbină și se pun la ferești sau la poartă; se aruncă atari cununi pe case; fiecare cunună poartă numele unuia din casă, care cunună cade de pe casă, acela se zice că are să moară în acel an, iară a cărui stă pe casă, are să trăiască.

În această zi se adună sânziene sau flori de leac și se pun bine pentru anul întreg. Acesta poate fi un lucru bun, pentrucă știm, că cele mai multe leacuri se fac din flori și din plante, și astfel dacă cineva cunoaște bine plantele de leac, poate să le păstreze. Dar să nu gândească omul, că numai acelea sunt bune, cari se adună în ziua de Sânziene; oricând s'au cules, sunt bune, dacă sunt deplin înflorite și dezvoltate. Mai bine e a adună plantele de leac, în măsură mare, și a le vinde celor ce le cumpără pentru apotecă, se poate face câștig foarte frumos. Iar noi să nu folosim leacuri, decât numai dela apotecă sau șpiterie.

Se crede că pe la miezul nopții spre Sânziene înflorește „iarba fierelor“, cu care se crede, că se poate descuia orice încuietoare. Această iarbă este foarte mult căutată de tâlhari, dar n'am auzit, să o fi aflat cineva!

În unele locuri în această zi femeile scot, ce au, din case, și le scutură bine, ca să nu le mănce moliile. Ba pun și între haine sulfine sau alte flori, pentru molii și pentru șoareci. Se încing cu cicoare peste mijloc, ca să nu-i doară șelele și să fie feriți de rele.

Se zice, că dela Sânziene nu mai cântă cucul, căci se îneacă cu orz ori cu cireșe și răgușește.

Cireșar umple grădini în lume
Și cu multe feluri de legume
Mere, cireșe gustoase.
Acum dar strînge Române,
Din câștigul, ce-ți rămâne!

Sărbarea sfinților apostoli Petru și Pavel, adecă Sânpietru.

Domnul Hristos pentru lățirea în toată lumea a învățăturilor sale dumnezeiești a ales 12 bărbați, numiți apostoli, trimiși. Apostolii au fost oameni neînvățați, în mare parte pescari, pe cari Domnul i-a învățat și Spiritul (Duhul) sfânt i-a luminat, să propovăduiască evanghelia la toată zidirea, și ei au biruit lumea întregă, supunându-o credinței lui Hristos. În ceata sfinților apostoli cei mai lăudați sunt sfinții Petru și Pavel, cărora biserica le rânduește pentru vredniciile lor sărbătoare deosebită.

Numele de mai nainte a sf. Petru a fost Simon fiiiul lui Iona și fratele lui Andreiu, apostol și acesta. Simon eră pescar la marea Genezaretului, când l-a chemat Domnul să meargă după El. De aici încolo sf. Petru a umblat tot cu Domnul, — cu dragoste mare și cu credință tare s'a alipit de El, a mărturisit mai de multeori sus și tare înaintea tuturor, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu celui viu. Pentru aceea Domnul l-a pus de mai marele apostolilor: „*Paște oile mele, paște mielușei mele*“ (Ioan 21, 15) și de capul bisecicii sale și pentru aceea i-a schimbat numele de Simon în Petru (piatră): „*Și eu zic ție: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi biserica mea, și porțile iadului nu o vor învinge pe ea*“. (Mat. 16, 18).

Când ostașii au prins pe Isus în grădina Getsemani să-l ducă la moarte, sf. Petru în dragostea sa mare a tăiat urechea unui slugă ca să-l apere pe Domnul. E drept, că în curtea arhiereului jidovesc de frica chinurilor și a judecării oamenilor s'a lăpădat de Mântuitorul, zicând cătră sluji, că nu-l cunoaște. Dar îndatăce și-a adus aminte că a făcut păcat mare, lăpădându-se de Domnul care a fost atât de bun față de el, — îndată i-a părut rău de păcatul său: „*ieșind afară, a plâns cu*

amar“ (Mat. 26, 75), adecă n'a rămas în păcatul său, ci s'a întors îndată la Domnul.

Pentru acest păcat al său a făcut destul prin ostenelele și suferințele multe ce le-a răbdat pentru slujba Domnului Hristos. Fără frică de oameni și de pedepsele lor, cu zel, cu dragoste și putere a propovăduit pe Isus cel răstignit și înviat. A predicat în Ierusalim, Iudea, Pont, Galația, prin Antiohia (unde a pus temelie episcopiei în care a stat 7 ani), apoi din Roma a cărmuit biserica timp de peste 25 ani. A ținut săborul dintâi cu ceilalți apostoli în Ierusalim, și în tot locul unde a ostenit, a câștigat pentru Hristos mulțime de suflete dintre Jidovi și păgâni. Irod Agripa l-a închis în temniță din care l-a scăpat îngerul Domnului, iar împăratul Nero l-a închis într'o temniță în Roma, și în urmă 'a răbdat pentru Domnul moarte, restignit fiind în 29 Iunie anul 67 după Hristos pe cruce cu capul în jos, căci nu s'a ținut vrednic să fie restignit ca Domnul.

Pe sf. Pavel mai înainte l-a chemat Saul. El în tinerețele sale și-a câștigat învățatură aleasă în legea jidovească, de dragostea căreia ardea sufletul lui. La început, ca Jidov însuflețit, eră dușman de moarte al creștinilor. La omorîrea cu pietri a întâiului mucenic sf. Ștefan, Saul fiind tinăr și neputând face altceva, a păzit hainele celor ce dau cu pietri în sf. Ștefan. Mai târziu a căpătat împuternicire în scris, să gonească și să prindă pe creștini; pentru aceasta a plecat la Damasc. În drum o lumină venită din cer l-a făcut orb și a căzut la pământ. Atunci a auzit glasul Domnului Hristos care i-a zis: „Saule, Saule de ce mă gonești?“ El a întrebat speriat: „Cine ești, Doamne și ce să fac?“ Atunci glasul i-a spus să meargă în Damasc, unde i-se va spune, ce să facă. Mers-a și acolo s'a încreștinat și apoi a fost ales între apostoli. Nici un apostol n'a umblat atâta lume și nici unul n'a întors la lumina credinței atâtea suflete ca și Saul, care și-a luat numele de Paul. A fost cel mai însuflețit apostol al Domnului; pe lângă aceea că a umblat prin toate țările cunoscute atunci, și a răbdat

pentru Hristos multe năcazuri, bătaii, temnițe și prigo-niri, a scris cărți creștinilor din orasele îndepărtate. Astfel a ajuns în Roma, unde împăratul Nero l-a omorât împreună cu sf. Petru.

Acești doi apostoli, plini de virtuți, au avut și ei păcat la început, dar s'au întors și le-au părut rău, astfel Dumnezeu i-a iertat ca și pe noi toți cărora ne pare rău de păcatele multe ce le facem. Ei n'au ascultat nici de-o poruncă omenească, dacă aceasta a cerut să se lapede de Dumnezeu și de slujba lui, au răbdat bucuros toate pentru El, mai bine au murit decât să-l supere; slujba la care au fost aleși, au împlinit-o cu sfințenie și au căpătat dela Dumnezeu mărirea și fericirea cerească fără capăt.

Biserica a rânduit sărbătoarea aceasta pe ziua morții lor. Se cade, ca tot creștinul să învețe din vieța lor, să urmeze pildele lor, și să le cinstească sărbătoarea, ca și ei prin mijlocirea puternică a apostolilor acestora măriți să capete daruri bogate pentru sufletele tuturor.

Preotul GEORGE M. PTEANCU.

Creștinilor: dăruieți pentru casele de orfani!

Călindarul vechiu și călindarul nou.

Anul acesta Rutenii greco catolici din Ungaria părăsesc călindarul vechiu și încep a țineă sărbătorile după călindarul nou. Începutul se face cu sărbătoarea Nașterii sf. Ioan Botezătorul sau Sînziana, care se va țineă în 24 Iunie după călindarul nou.

Ca să înțelegem mai bine înșămătatea acestui lucru, trebuie să știm unele altele despre socotirea timpului după an și anutimpuri, cum și despre diferitele călindare.

Călindar se numește răvașul sau însemnarea zilelor din un an întreg, după săptămâni și luni. Ziua se numește timpul de o zi și o noapte, cum zice sfânta Scriptură: și s'a făcut dimineață și sară, *ziua întâi...* Ca apoi 7 zile să fie o săptămână, iarăș Dumnezeu a rânduit-o la facerea lumii, zicând: șase zile veți lucra, a 7-a veți odihni. Săptămânile sunt împărțite în luni, iar lunile laolaltă fac un an. Anul adevărat e anul soarelui, adecă timpul, în care soarele face aceeaș cale, pe urma căreia este primăvară, vară, toamnă și iarnă. Anul soarelui, după socoteala învățaților, e: 365 de zile și $\frac{1}{4}$ (un pătrar) de zi. Dar oamenii nu pot țineă anul, decât cu zile întregi. Din această pricină și din cauza, că nu știau, cât e anul soarelui, ahii au fost socotiți în tare multe feluri, la diferitele popare. Egiptenii vechi aveau anul de 36 săptămâni, fiecare săptămână de 10 zile (360 zile). Grecii cei vechi aveau anul de 354 zile, din 12 luni, unele de 29 altele de 30 zile; tot la 3 ani se mai adăogă o lună de 30 zile. La Romanii mai vechi anul aveă 10 luni (cea dintâie Martie, cea din urmă Decembrie) cu 304 zile. Regele Numa la anul 715 înainte de Hristos a mai făcut 2 luni: Ianuarie și Februarie și a făcut socoata anului de 354 zile. Pe urmă împăratul Iuliu Cezar a statorit, ca anul să fie pe 365 zile și tot la 4 ani să fie de 366 zile, având luna Februarie tot la 4 ani 29 zile. Acest an se numește *visect* sau săritor. Dar nici această socoată nu e chiar bună, căci are o mică greșală. Din cauza aceasta după mai multe sute de ani anul călindarului a rămas îndărăpt anului soarelui, așa că la anul 1582 echinocțiul de primăvară (când e ziua cu noaptea la fel de lungă) eră în loc de 21 Martie, la 11 Martie. Papa Grigorie XIII. văzând această greșală, a chemat pe toți învățații la sine și au statorit,

că să se dea iară înainte, călindarul, cum se dă un ceas, care întârzie și se regulează, ca să nu mai întârzie. Astfel s'a făcut *Calendarul nou* sau gregorian, care l-au primit pe rând toate țerile, numai noi, cei de legea răsăriteană, mai ținem călindarul *vechiu* sau *Iulian* (dela Iuliu Cezar). Acest călindar a rămas și mai înapoi, așa că azi e cu 14 zile mai înapoi ca cel nou și tot la 100 ani întârzie o zi.

O frumoasă însușire a strănoșilor nostri a fost, că au ținut totdeauna cu sfințenie la legea și la datinele strămoșești. Pentru aceea nici ținerea sărbătorilor nu au voit să o schimbe. Măcar că în locuri, unde Românii sunt amestecați cu străinii, ne vine tare rău, că să țin de două ori aceleași sărbători. Când ținem noi Nașterea lui Hristos ori alt praznic mare, alții lucră în bună voie, când sunt îmbrăcați alții de sărbătoare și merg la biserică, Românii strigă „cea și hois,“ la plug. Oare nu suntem fiii aceluiași tată ceresc? Oare nu pe același Hristos îl mărturisim?

De altă parte în vieța negustorească și în toate afacerile, avem de lucru cu străinii și trebuie să ținem sama de socoteala lor. Pentru aceea și în țările curat ortodoxe, numai calendarul bisericesc, adecă sărbătorile, se socotesc curat după calendarul vechiu; în celelalte afaceri se socotește ori după amândouă călindarele, d. ex. așa: 2/15 Iunie, sau numai după călindarii nou. D. ex. poșta din România merge după calendarul nou. Acum ce șod e, când cineva scrie o carte și spune în ea: scris-am aceasta carte azi, în ziua sf. Georghe (23 Aprilie), iar poșta pune ștampila cu datul: 6 Maiu!

De aceia, nu știu, ce vor zice alții, mai mari și mai cuminte ca noi, dar părerea noastră e, că mai bine

ar fi, să se unească și la noi călindarul, cum s'a unit la alte nații, cari altfel nu se țin de Papa dela Roma: la nemți, la englezi, americani. Ba e vorba că chiar Bulgarii ortodocși o să facă aceasta.

Ar fi bine, ca în această privință poporul de rând să-și spună cuvântul, fiecare sat să-și spună părerea, la biserică și preotul să înainteze despre aceea raport la cei mai mari. Dacă s'ar afla mai mulți, cari cer schimbarea, s'ar face, dacă nu, nu. În aceea nu ar fi nici o rușine, precum nu a fost rușine, când anul acesta, aflând că e mai bine așa, țara noastră și Germania, au dat ceasul mai înainte cu unul, cum eră demult în România și în alte țări!

Dee Domnul, să vină odată vremea, când nu va mai fi vorba de călindar iulian și gregorian, de stil vechiu și stil nou, ci toți una să fim în această privință!

Tot ce este peste măsură, nu este sănătos.

Dacă Ioan eră la vre-un ospăț, sau la veselie chemat, el atâta mîncă și beă, cât și de simțire și de priceperea sa se lipseă. Dar șezând la beutură, mai înainte până nu s'ar fi îmbătat, începea a se gâlcevi și a se sfădi cu oamenii ceialalți; deci cu toate acelea vînat și ucis cu bătaie, se ducea dela veselie: căci el socotiă, că omul atunciă numai e vesel, când merge beat acasă; însă Ioan nici un bine nu a învățat dele părinții săi și nici un om de cinste nu vreă să aibă amestecare cu dînsul.

Fii vesel făcând pururea bine,
Și darul Domnului va fi cu tine.
Păzește limba nedându-i învoire,
Ca să nu te aducă la împotrivire.
În toate lucrurile tale țin-e de măsură,
Căci nepăstreala măsurii cu rele te împesură.

(Bucvariul din Buda, 1844.)

„CALEA VIEȚII“

învățături creștinești pentru poporul românesc.

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns să împlinim o jumătate de an.

Din cele ce s'au spus, în legătură cu noi, am aflat, că lucru folositor am făcut, o lipsă simțită am împlinit prin scoaterea acestei reviste. „*Fost-a apariția unei reviste religioase pentru popor o necesitate sau nu? Răspunsul e în afară de orice îndoială,*“ zice „Revista Teologică“ din Sibiu. *Să nu fie comună, în care să nu se desfacă cel puțin 5—10 exemplare din „Calea Vieții,”* zice gazeta metropoliei din Blaj. „*Calea Vieții,*“ a întrecut așteptările multora. *Orice număr e pentru cetitor ceva nou și excelent, încât și cetitorul intelectual așteaptă cu nerăbdare, să vină îngrabă numărul următor,*“ scrie un preot dela sate.

Pe viitor ne vom da silința să o facem și mai bună. Vom aduce mai multe chipuri, vederi din războiu, vom da tot felul de învățături, lucruri bune pentru popor. Vom face din gazeta noastră adevărată *foaie interesantă* a poporului nostru. Spre acest scop am câștigat concurența tuturor scriitorilor buni și învățați ai neamului nostru.

Cu începutul 1 Iulie deschidem deci nou abonament la „Calea Vieții“ pe $\frac{1}{2}$ an Cor. 1.50, pe 1 lună 30 fil. *Tot la 5 numeri dăm unul gratuit.*

Rugăm deci binevoitorul sprijin al tuturor celorce prețuesc munca noastră plină de jertfă. Cu deosebire rugăm onorați preoții să binevoiască a ne stă întru'ajutor, câștigând abonați. Rugăm apoi pe domnii învățători, cantori, comiteți bisericești și toți credincioșii: *abonați, răspândiți „Calea Vieții,” trimiteți-o celor de pe câmpul de luptă,* să le faceți o zi bună!

Cu toată stima:

„CALEA VIEȚII.“

Vulkán, (Hunyad m.) Ungaria.

„Hatiegana“

institut de credit și economii,
societate pe acții în HAȚEG.

Filiale: Pui, Grădiște.

CAPITAL SOCIETAR	K 450.000·-
REZERVE	„ 160.000·-
DEPUNERI SPRE FRUCTIFICARE	„ 1,008.000·-

Primește depuneri spre fructificare
pe lângă dobândă de 5⁰%. Darea
după dobândă o plătește institutul.

Acordă:

Imprumuturi pe cambii
Imprumuturi hipotecare
Imprumuturi pe hârtii de valoare
pe lângă cele mai avantajoase
condiții.

Mijlocește trimiteri de bani prisionerilor
de războiu din RUSIA sau ITALIA ::

DIRECȚIUNEA.

Să luăm aminte!

Prav pentru îngrășarea vitelor cornute, porcilor și a cailor.

Vacile dau prin întrebuițarea pravului acestuia lapte mai mult și mai bun. De mare însemnătate este pentru oricare econom a întrebuița acest prav de îngrășare, căci prin aceasta se urcă valoarea adecă prețul vitelor, porcilor și a cailor. Prețul este 80 fil.

Moartea cloșanilor și a șoarecilor. Un prav sigur pentru stârpirea acestora. Prețul 80 fil.

Prav pentru ouatul găinilor. Prin întrebuițarea pravului acestuia, găinile ouă mai mult decât altfel — chiar și în timp de iarnă — pe când altcum nu ne ouă — sau foarte puțin. Prețul 40 fil.

Unsoare galbină pentru păduchi la vite. Știut este că vitele și porcii toamna și iarna întregă, până la deplina dezvoltare a primăverii, suferă mai mult de mîncărimea păduchilor, prin care mîncărime sunt reținuți porcii și vitele în îngrășarea și dezvoltarea lor, — ba chiar slăbindu-i, astfel încât în loc de a li-se ridica prețul, chiar pierd din valoare. De aceea fiecare econom să întrebuițeze această unsoare — căreia e prețul 40 și 60 fil.

Extracte pentru prepararea rumului și a diferitelor liqueruri. Cine voește a și prepara rum și liqueruri foarte bune și ieftine, să întrebuițeze aceste extracte. Prețul pentru 1 litră 40 fil.

Tea foarte ieftină și bună. 1 pachet 20 fil.

Sirup de zmeură. Curat numai din suc de zmeură de pe munte preparat cu zăchar rafinat 1 kg. 2 cor. 40 fil.

Peronospin, contra peronosporei. Cel mai bun mijloc de apărare contra peronosporei și mai ieftin decât piatra vînată.

Toate acestea se capătă la:

CORNEL DEMETER,

apotecar în Orăștie (Szászváros)

lângă bisericile evang. reformate.